

Bestemmelse af 1738, der ikke har nogen som helst contractmæssig Charakter, hvorfor det maatte være tilladde at henvende sig til hvilken som helst Tid. Fremdeles er der 6,000 Rbd., som Statskassen hidtil har svaret til Dyfstringshuset. Dette betragtes her som en Kjøbenhavnss Anstalt men det er Noget, det aldrig har været Compend Kjøbenhavn har været tilhørligt til at være den næste Anstalt. Fremdeles er der 11,000 Rbd. af Land- og Søetatsens svare til Kjøbenhavns Gattigvæsen, og som skriver sig fra den gamle Bestemmelse af 1799, men ved sig selv 1,000 Rbd. er der oveni på det dem Mærkelighed, at 1,200 Rbd. af dem egentlig ikke bestemt som Erstatning for Christians Pleiehuis i Gøerne for den Det havde dog været rimeligt, om denne Post aldeles var gaaet ud, efter at Christians Pleiehuis tilligemed den By og det Land, hvori det ligger, desværre er gaaet bort fra os. Endelig har endog de Hæret svaret 1,000 Rbd. til den Staden, og disse disse Poster, som tilsammen udgjøre 36,000 Rbd., tror jeg, man afgjort kan sige, at der ikke var nogen som helst Grund til, at Staten vedblev at svare dem. Den der ovrigt 9—10,000 Rbd. er jeg ikke i stand til at sige mig nogen bestemt Mening, men saavel om de første 36,000 Rbd. som om de 9—10,000 Rbd., altsaa tilsammen ca. 45,000 Rbd., gjælder det, at ingen som helst Afsløning af dem kunde finde Sted inden ved Rigsdagens Medvirkning. Det tilkom ikke Regjeringen at afgjøre, hvorvidt nogen som helst af disse Udgifter vare en Statens ubetinget paahvilende Forpligtelse, som den skulde tilsvare, ikke blot i dette og i det næste Aar, men i den Aar-række, i Aarhundreder, og jeg kan ikke see rettere, end at Regjeringen har begaaet en meget betydelig Overfridelse af den Bemyndigelse, Rigsdagen har givet den, ved at bringe disse Summer til Afregning mod hver $\frac{2}{3}$ af det Beløb, som den lave Erstatnings sum udgjør. Det er ikke efter nogen fornuftig fattet Mening, men i Henhold til den Grundtanke, der ligger i Lovens af 6te Jult 1867, at jeg betragter Kjøbenhavns Forpligtelsesverdi som Noget, der er en meget betydelig Statsetendom. (Berg: De tilhøre ikke mere Sta-

ten) i Sagen, da som Noget, der har været en meget betydelig Statsetendom. Og jeg skal minde om, at denne Statsetendom om trent i Aarene 1855—57 blev anslaaet til et fastt Beløb, som man for dette Land havde en Hebel med Besættning af Kjøbenhavn inden om Eborne. Her har man bortgivet denne Statsetendom for en Pris, som jeg ikke kan see overstiger 295,000 Rbd., hvilket udgjør ikke 30 M. sammen om trent 12 p. for hvert Daa-brakalen. Jeg finder, at der er lang større Mulighed til, at denne Sag gjøres til Gjenstand for et Udvalgs Behandling end den Sag, som den erede Forslagsstiller særlig har fremdraget, skjøndt der ogsaa det indrømmer jeg villigt, at Expropriationsforholdet findes Udskilligt som regner sig der til. Af disse Grunde skal jeg understøtte det Forslag, der er kommet fra den erede Forslagsstiller, ved at gaa ind på det. (Sindenburg: Det Forslag, der er fremkommet fra det erede Medlem for Kjøbenhavn, 5te Valgfreds (Vilde) om Nedsettelse af et Udvalg til denne Sags Undersøgelse, skal jeg tillade mig at støtte. Det er jo vistnok en meget vanskelig Sag for Thinget at gjøre sig nogen Forstilling om, hvorvidt den Erstatning, der er tillagt de Private, er rigtig eller ikke, og det sees jo ogsaa, at det erede Medlem, der nu satte sig, har herom været af en anden Mening end den erede Forslagsstiller. Men medens den erede Forslagsstiller har antaget, at Erstatningen var fuldkommen rigtig, har den sidste erede Talemeent, at de Erstatningssummer, der ere fastsatte af Commissionsen, i det Hele træffe det Rigtige. Jeg tror imidlertid, at der ved den særegne Expropriation, som har fundet Sted, er et Kriterium, som man ellers mangler, og hvorved man uden nærmere at undersøge Taxationen har Mødet at gaae efter. Det vil nemlig erkjendes, at denne Taxation har det særegne Præter, at den ikke er hele Verden, der tareres, men efter at Værdiforsøgelsen er funden, skal den Private betale ikke den hele, men kun den halve Værdiforsøgelse. Og det blev ogsaa paa det Stærkeste fremhævet under Forhandlingerne om Lovens af 6te Jult 1867, at her blev budt Grundbetragtning en Forbehold, og